

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1857-06-12)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1857-06-12)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 233. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000097.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Paa Sengen, d. 12. Juni 57.

Min kiære Christian,

Tak for Brevet! Efter dit Ønske skriver jeg et Par Linier — med mere Besvær, end deres Indhold kan blive værd; men Ønsket, at modtage dem, var mig kiært. Hvorfor ikke giengielde det ved at fornøje dig? — Jeg haaber, dette kan skee, uagtet jeg ikke har noget behageligt at melde. Min Tilstand er vel i det Hele den samme, som da Du forlod os i Søndags Aftes. — —

Et Par enkelte Dage har jeg været, eller forekommet mig s. 234at være bedre; et Par andre Dage — eller især Nætter — saa daarlig og lidende, at søvnløse Timer have givet mig alvorlige Tanker paa at forberede mig paa en tilstundende Afsked fra det Timelige. Men ogsaa dette er, netop fra den timelige Side, saa mangfoldigt og møisomt, at det formodentlig vil overgaae de faa virkende Kræfter, jeg har tilbage. Alt staaer i høiere Magters Haand, end de jordiske! — Jeg maa takke Forsynet, der sendte mig en af mine kiæreste og elskværdigste Venners Søn, Dr. Hornemann, som baade med stor Omhu behandler mig, og ved sit venlige, for mig behagelige Samqvem opmuntrer og opliver mig. — —

Nok herom; naar Du læser alt dette, vil Du ikke glædes ved at have ønsket dig Brev fra mig; og selv kunde jeg maaskee hellere have ladet være at skrive. Men dog giver det mig en vis Tilfredshed, at dele ogsaa min nærværende beklagelige Tilværelse med dig, som dog kiender meer end mange Andre til lyse og mørke Sider i denne. — — I øvrigt — i Anledning af dit Brev — din Lyst og Trang til »Solskin og Munterhed«, i Naturen og i Menneskelivet, og din Ulyst til »at sidde i Mørke og Kulde« — ligeledes i begge Henseender — kunde Du gjerne have arvet efter mig; men ikke din Ligegyldighed ved »Stormens sublime Storhed«. Noget saadant, i Naturen nemlig, har fra Barndommen af været min Lyst og Glæde. Endnu til for faa Aar siden var jeg stor Elsker af at gaae paa Volden i den værste Storm, høre Møllevingerne brage over mit Hoved, og fornemme (naturligviis som man haaber og troer) i Sikkerhed, Dødens Susen fare forbi mig i deres rygende Fart. Saaledes har jeg vist nok altid elsket den bløde, lyse, vaargrønne danske Naturskiønhed; men i Alpernes og Tyrolerbiergenes alvorsfulde og ophøiede Naturcharakter følte jeg mig i 1820 ligesom hjemme fra en tidligere, skiøndt ikke oplevet Ungdom.

Skiøndt dette Brev ikke kan give dig meget Haab om Opfyldelsen af det kiærlige Ønske, hvormed Du slutter det i Dag modtagne, veed jeg dog. Du glad vil modtage din gode Moders Hilsener og være tilfreds med, at jeg selv ikke kan ønske mig noget bedre, end at dine Ønsker, ogsaa i dette Punkt, maatte kunne blive til Virkelighed. Endnu engang Tak, min kiære Søn! for din kiærlige Erindring! — Lad den snart fornyes i nogle Linier til

din trolig hengivne Fader
C. Molbech.